

Προφ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ Δ. ΤΑΤΣΗ

τό
προσκύνημα
τοῦ ὁσίου Νικάνορος
στήν ἐπαρχία Κονίτσης

«Τό κακό ξαπλώθηκε παντοῦ. Εἶναι μαυρίλα, ὅπως τό ὀργωμένο χωράφι πού εἶναι μαῦρο. Ἄν τώρα στό χωράφι σπείρουμε, ὅπωςδήποτε θά πρασινίσει καί τό θέρος θά μᾶς δώσει καρπούς. Τώρα ὁ κόσμος ζεῖ τή μαυρίλα τοῦ κακοῦ. Ἄλλά ἔρχεται καί ὁ καλός καιρός. Γι' αὐτό χρειάζεται ἡ σπορά νά γίνεται, καί ὅπωςδήποτε ὀρθόδοξα. Παρατηρῶ μιά καλή ἀνησυχία σέ διάφορα μέρη καί μιά στροφή στά μοναστήρια. Ὁ Θεός θά βοηθήσει αὐτή τή στροφή. Πάντως τώρα εἴμαστε στή μαύρη ἐποχή. Ὅμως ὁ κόσμος θά γυρίσει. Δέν μπορεῖ. Σιγά σιγά θά δεῖ ὅτι κάνει ἀνοησίες. Ἀπορῶ πῶς καί μορφωμένοι κάνουν μεγάλες ἀνοησίες!

Θά ἔρθει ἐποχή, πού ἄλλοι θά τραγουδοῦν καί θά μεθοῦν στά κέντρα καί ἄλλοι θά πηγαίνουν στίς ἐκκλησίες καί τά μοναστήρια γιά ἀγρυπνίες!»

(Ἀπό τό «ΑΘΩΝΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ», σελ. 63).

Πρεσβ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ Δ. ΤΑΤΣΗ

ΤΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΝΙΚΑΝΟΡΟΣ
ΣΤΗΝ ΕΠΑΡΧΙΑ ΚΟΝΙΤΣΗΣ

1990

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΚΟΝΙΤΣΑΣ

ΑΡ. ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ *Αγρ. 28904*
ΗΜΕΡ. ΕΙΣΑ. ΩΓΗΣ *8/2/1993*
ΤΑΞΙΝ. ΑΡΙΘΜ. *278 ΤΑΙ*

Κωδ. εγγ. 7019

- Δεύτερη έκδοση, Σεπτ. 1990
- Έπιμέλεια:
- Φωτογραφίες: Ιωάννης Καπάιος
- Διεύθυνση συγγραφέα:
Πρεσβ. Διονύσιος Δ. Τάτσης
441 00 ΚΟΝΙΤΣΑ - Τηλ. 0655-22788

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἔχω διαπιστώσει ὅτι οἱ ἄνθρωποι πού ἔχουν γνωρίσει τό Χριστό καί ποθοῦν νά ἔνωθοῦν μαζί Του, νά Τόν κάνουν σύντροφό τους καί προστάτη τους, προτιμοῦν νά καταφεύγουν σέ τόπους ἐρημικούς καί κατανυκτικούς γιά νά προσεύχονται ἐλεύθερα καί διαχυτικά.

Ἡ προσευχή δέν εἶναι τυπική ἐκδήλωση ἢ ἄκουσμα ψαλμωδίας ἢ ψέλλισμα μερικῶν λέξεων. Εἶναι κάτι πιό περιεκτικό, βαθύτερο, συγκλονιστικότερο· γεύση γλυκύτατη, μεταρσίωση, ἄνοιγμα στόν οὐρανό, μυστικά πηδήματα πρὸς τόν Κύριο καί ἄπλωμα στή γενική ἀγάπη, στήν ἀγάπη δηλ. ὅλου τοῦ κόσμου.

Γνωρίζω ὅτι μάταια προσπαθῶ μ' αὐτά τά λόγια νά ἐκφράσω τό βίωμα τῆς προσευχῆς πού ἀποκτᾶ ὁ πιστός, ὅταν ἐπισκέπτεται κάποιο μοναστήρι ἢ κάποιο ξωκκλήσι. Ἀπλῶς θέλω νά πῶ ὅτι πρόκειται γιά κάτι ἀνώτερο, μυστικό, ἀπερίγραπτο.

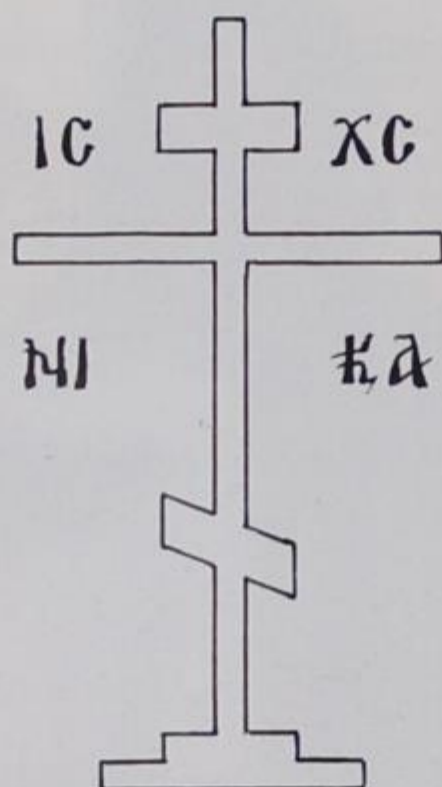
Μετά ἀπό τήν προσευχή ἡ ψυχὴ δέ χρειάζεται λόγους ἠθικοῦ φρονηματισμοῦ καί οἰκοδομῆς. Μα-

λακωμένη από τό δάκρυ, μοιάζει μέ τή ζύμη πού δέχεται τή σφραγίδα τοῦ Χριστοῦ καί γίνεται προσφορά γιά τή θεία Λειτουργία. Θαρρῶ πώς αὐτές οἱ ὄρες εἶναι οἱ πιά γόνιμες. Ἄς μοῦ ἐπιτραπεῖ νά τίς ὀνομάσω σταυροαναστάσιμες.

Τοῦτο τό βιβλίό, πού κυκλοφορεῖ βελτιωμένο σέ δεύτερη ἔκδοση, θέλει νά σοῦ γνωρίσει, φίλε ἀναγνώστη, ἕναν τέτοιο ἱερό χῶρο ὅπου θά μπορέσεις νά νιώσεις τή συγκίνηση τῆς προσευχῆς. Μετά θά σταθεροποιηθεῖ μέσα σου ἡ πίστη, ἡ ὁποία σιγά σιγά θά γίνει βαθύρριζο δέντρο μέ πάμπολλα κλωνάρια ἀπ' ὅπου θά κρέμονται σ' ὄλη σου τή ζωή οἱ εὐχυμοὶ καρποὶ τῆς εὐσέβειας, δηλ. ἡ ἀγάπη, ἡ πραότητα, ἡ ἀδιαφορία γιά τά ὑλικά ἀγαθά, ἡ μετριοπάθεια, ὁ καλός λογισμὸς γιά ὅλες τίς βιοτικές ὑποθέσεις, ἡ ἐμπιστοσύνη στό Θεό καί ἡ σταθερή ἐλπίδα ὅτι ὁ Θεός θά σέ ἐλεήσει καί θά σέ ὀδηγήσει στή σωτηρία, στόν Παράδεισο.

Τό κείμενο χωρίζεται σέ τρία κεφάλαια. Στό πρῶτο περιέχεται ὁ βίος τοῦ ὁσίου Νικάνορος, στό δεύτερο καταχωροῦνται μερικά ἱστορικά στοιχεία, χρήσιμα γιά νά σχηματίσει ὁ ἀναγνώστης μιὰ ἰδέα γιά τό μετέωρο προσκύνημα τοῦ Ὁσίου στήν ἐπαρχία Κονίτισης, καί στό τρίτο παρατίθεται ἡ Ἀκολουθία καί ὁ Παρακλητικός Κανόνας τοῦ Ὁσίου. Προσπάθησα νά εἶναι σύντομο, γιατί εἶναι γνωστή πιά ἡ ραθυμία τῶν σημερινῶν ἀνθρώπων νά διαβάσουν πολυσέλιδα βιβλία. Ἡ πρόθεσή μου ἦταν νά δώσω μερικές πληροφορίες καί κάποια πνευματικά ἐρεθίσματα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος	3
Συνοπτικός βίος τοῦ Ὁσίου Νικάνορος στό ὁμώνυμο χωριό τῆς ἐπαρχίας Κονίτσης	15
Ἀκολουθία καί Παρακλητικός Κανών τοῦ Ὁσίου	33
Ἄλλα βιβλία τοῦ ἰδίου συγγραφέα	71

Φορητή εικόνα τοῦ ὁσίου Νικάνορος

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α΄

ΣΥΝΟΠΤΙΚΟΣ ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΝΙΚΑΝΟΡΟΣ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

(† 7 Αὐγούστου)

*Κόσμον νικήσας καί τά τούτου ἡδέα,
Νίκην ἀρίστην ἤρας ὄντως Νικάνορ.*

Καρπός προσευχῆς

Ὁ Ὅσιος Νικάνωρ καταγότανε ἀπό τή Θεσσαλονίκη, τήν πόλη τοῦ μυροβλήτη Ἁγίου Δημητρίου. Γονεῖς του ἦτανε ὁ Ἰωάννης καί ἡ Μαρία, ἄνθρωποι ξεχωριστοί στήν κοινωνία. Ἄντρόγυνο ἀγαπημένο καί ζηλευτό, μέ πολλά ὑλικά ἀγαθά. Τούς διέκρινε ἀκόμα ἡ χριστιανική εὐγένεια καί ἀνηφόριζαν τό δρόμο τῆς ἀρετῆς χωρίς νά ἀποκάμνουν, παρ' ὄλο πού ἔντονα τούς ἀπασχολοῦσε, τούς βασάνιζε κυριολεκτικά, ἡ ἔλλειψη ἑνός παιδιοῦ. Ἦτανε ἕνα ἀντρόγυνο ἄκαρπο. Καί γι' αὐτό ὁ Ἰωάννης καί ἡ Μαρία, βαθύτατα πιστοί, θέλησαν νά γίνει ἡ ἐπιθυμία τους θέλημα τοῦ Κυρίου. Καί τό πέτυχαν οἱ μακάριοι. Ἀκολούθησαν τό δρόμο τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας πού εἶναι: ἐλεημοσύνη, νηστεία μέ ταπείνωση, γονυκλισίες καί δακρυσμένη προσευχή. Ὁ Κύριος δεχόταν τίς αὐξανόμενες προσευχές τοῦ Ἰωάννη καί προπαντός τῆς

Μαρίας. Είδε τήν άγνότητα τοῦ αἰτήματος καί επέτρεψε νά γεννηθεῖ τό ποθούμενο παιδί. Διά τοῦ Μεγαλομάρτυρος Μηνᾶ γνωστοποίησε στή Μαρία τή γέννηση υἱοῦ «πού θά γίνει καθαρό δοχεῖο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί θά ὀδηγήσει στόν Κύριο πολλούς πού θά συγκινηθοῦν ἀπό τήν ἐνάρετη καί ἀγγελική διαγωγή του».

1363: ἡ γέννηση τοῦ Ἁγίου¹

Σύμφωνα μέ τήν πρόρρηση τοῦ Μεγαλομάρτυρος Μηνᾶ ἡ Μαρία γέννησε τόν υἱό της, πού κατά τή βάπτιση τόν ὀνόμασαν Νικόλαο. Τό εὐσεβές ἀντρογυνο ἦταν πλέον εὐτυχισμένο καί δοξολογοῦσε τόν Κύριο πού τοῦς δώρισε τόν πόθο τῆς καρδιάς τους. Ἦδη ἀπ' τά πρῶτα χρόνια φάνηκε ὅτι τό παιδί αὐτό ἦτανε προωρισμένο γιά ἀνώτερη ζωή. Ἐξυπνο, φιλομαθές καί «μέ ἰκανή δύναμη στή μελέτη τῶν ἱερῶν βιβλίων», μεγάλωνε διψώντας ὄλο καί περισσότερο ν' ἀκούει λόγους πού νά τρέφουν τήν ψυχή. Ἐμοιαζε μέ τή σοφή μέλισσα πού ἀποταμιεύει ἀπό τά εὐώδη ἄνθη τό νέκταρ γιά νά κατασκευάσει τό γλυκύ μέλι. Ἡ δίψα αὐτή τοῦ Νικολάου ἔγινε σφοδρή καί ἄρχισε μέσα του νά ἐνεργεῖ ὁ θεῖος ἔρωσ, νά ποθεῖ τόν μονότροπο βίο τῶν μοναχῶν.

1. Ἀκολουθοῦμε τίς χρονολογίες τοῦ Συναξαριστή. Στή Θ.Η.Ε. σημειώνεται τό 1519, 7 Αὐγούστου, σάν χρόνος κοιμήσεως τοῦ Ὁσίου.

Μοναχός Νικάνωρ

Μετά τήν κοίμηση τοῦ πατέρα του (1383) ὁ Νικόλαος ἔμεινε μόνος μέ τή μητέρα του. Ἦτανε 20 χρονῶν. Ἐπιδόθηκε σέ αὐστηρές νηστεῖες καί νικοῦσε τά ἀχαλίνωτα πάθη τῆς νεότητος μέ ἐγκράτεια, ἀγρυπνία, προσευχή καί συνεχή μελέτη τῶν Γραφῶν καί τῶν βίων τῶν Ἁγίων. Χωρίς δυσκολία ξεπέρασε τό δίλημμα πού τοῦ δημιούργησε ἡ μητέρα του, γιά τό τί πρέπει νά ἀκολουθήσει στή ζωή του. Ἐκείνη τοῦ ἔλεγε νά ἀκολουθήσει τό γάμο, ἐνῶ αὐτός ἤθελε τή μοναχική ὁδό. Τό 1390, ἑπτά χρόνια ἀπό τήν κοίμηση τοῦ πατέρα του, ὁ Νικόλαος μένει ὀλομόναχος. Ἐκοιμήθη καί ἡ μητέρα του. Τώρα πλέον δέν εἶχε κανένα ἐμπόδιο γιά νά γίνει μοναχός. Ὁ θεῖος ἔρωσ εἶχε γίνει σφοδρός. Ἡ πνευματική ζωή τοῦ ἔγινε πιό ἔντονη καί πιό θερμή. Γρήγορα ἀπέκτησε τήν ἀκτημοσύνη, τήν τόσο σπουδαία αὐτή ἀρετή, ἀφοῦ μοίρασε «τά πατρικά του πλούτη στούς φτωχοῦς καί ὀρφανούς, γιά νά τά βρεῖ θησαυρισμένα στήν ἀποθήκη τοῦ οὐρανοῦ». Σύμφωνα μέ τό διάπυρο πόθο του ἐκάρη μοναχός καί μετονομάστηκε Νικάνωρ. Ὁ μοναχός Νικάνωρ ἔδειξε μεγάλο ζῆλο στήν ἀπόκτησῆ τῶν ἀρετῶν καί γι' αὐτό ὁ τότε ἀρχιερέας τόν χειροτόνησε διάκονο καί μετά πρεσβύτερο.

Στό Καλλίστρατο ὄρος

Ἄλλως ἡ ψυχή του δέν ἀναπαυόταν. Ὁ κόσμος μέ τίς πολλές μέριμνες τόν περισπούσε καί δέν μπορούσε νά βρεῖ τήν ἡσυχία πού ἀπό μικρός ποθοῦσε. Γι' αὐτό

ζητούσε στίς προσευχές του νά τοῦ ἀποκαλύψει ὁ Κύριος τί πρέπει νά κάνει. Μιά νύχτα ἐνῶ προσευχόταν ἄκουσε θεία φωνή πού τοῦ ὑποδείκνυε νά φύγει ἀπό τόν τόπο του καί νά ἐγκατασταθεῖ στό Καλλίστρατο ὄρος τοῦ νομοῦ Γρεβενῶν. Καί πράγματι ὀλόχαρος, σκιρτώντας ἱερῶς, ἔφυγε ἀπό τή Θεσσαλονίκη περί τό 1400 γιά τόν τόπο τῆς ἡσυχίας.

Τήν ἔξοδο τοῦ Ἁγίου Νικάνωρα μπορούμε νά τήν ὀνομάσουμε πορεία ἱεραποστολῆς καί εὐεργεσίας. Διερχόμενος ὁ Ὅσιος ἀπό διάφορα χωριά καί πόλεις διδάσκει τούς ἀνθρώπους. Τούς στερεώνει στήν πίστη, τούς δείχνει τό δρόμο τῆς ἀρετῆς. Στό χωριό Σαρακίνα παρέμεινε ἀρκετό χρόνο καί «πολλά θαύματα ἐτέλεσε διά τῆς δυνάμεως τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ». Θεράπευσε ἄνθρωπο πού τόν βασάνιζε «χαλεπόν δαιμόνιον». Ἀκούμπησε μέ τό ραβδί του τό στόμα τοῦ πάσχοντος καί ἐξῆλθε τό δαιμόνιο. Ἰάσε αἱμορροοῦσα καί παράλυτο. Ἀφοῦ πέρασε ἀπό πολλά χωριά ἔφτασε τέλος στό ὄρος τοῦ Καλλιστράτου, ὅπως τοῦ εἶχε ὑποδείξει ἡ «οὐρανόθεν φωνή». Στίς ὑπώρειες τοῦ βουνοῦ κατοίκησε ὁ Ὅσιος, σέ τόπο ἡσυχαστικό. Ἀρχισε παράλληλα νά ἐρευνάει τήν περιοχή. Περπατώντας τό πετρῶδες καί δύσβατο τοῦ τόπου, ἔφτασε στό χεῖλος τοῦ ποταμοῦ Ἀλιάκμονα καί βλέπει ἀπέναντι κατάλληλο μέρος γιά ἡσυχία. Ἐκεῖ βρῆκε σπήλαιο πού ἦταν ψηλό καί δυσανάβατο, «καί ἔκτισε μικράν ἀνάπαυσιν ἀνακαινίζοντας καί τό μοναστήρι τοῦ Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου». Σέ τοῦτο τόν ἐρημικό τόπο ὁ Ὅσιος Νικάνωρ ἀσκήτεψε καί δέχτηκε τίς λυσσαλέες ἐπιθέσεις καί τούς ἀπερίγρα-

πτους πειρασμούς τοῦ διαβόλου. Ξίφη γυμνά, φοβέρες, θόρυβοι, λιθοβολισμοί, μετασχηματισμοί σέ Αἰθίοπες καί κοράκια, ἦταν οἱ πανουργίες τοῦ διαβόλου γιά νά κλονίσουν τόν Ὅσιο. Μάταια ὅμως. Αὐτός βάδιζε καί νικοῦσε. Οἱ μαθητές τοῦ Ἁγίου Διονυσίου τοῦ ἄσκουμένου στόν Ὀλυμπο θαύμαζαν τόν ἀσκητή Νικάνορα. Ἡ φήμη του ἐξῆλθε εἰς πᾶσαν τήν γῆν.

Ἰδρύει τό Μοναστήρι στή Ζάβορδα

Μιά νύχτα καθώς προσευχόταν ὁ Ἅγιος Νικάνωρ μπροστά στήν εἰκόνα τοῦ Ἐσταυρωμένου Χριστοῦ, ἄκουσε πού τοῦ εἶπε ὁ Κύριος ν' ἀνεβεῖ γρήγορα στήν κορυφή τοῦ βουνοῦ ὅπου θά βρεῖ ἱερά εἰκόνα κρυμμένη στή γῆ. Ἐκεῖ, συνέχισε ἡ προσταγή τοῦ Θεοῦ, νά χτίσει ἐκκλησία καί κελλιά. Ὁ Ὅσιος ἐνεργώντας σύμφωνα μέ ὅσα ἄκουσε, πῆγε στήν κορυφή καί σέ παλιά χαλασμένα θεμέλια βρῆκε τήν ἁγία εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ καί ἔχτισε τό Μοναστήρι τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Χριστοῦ «μέ παρεκκλήσια ὠραῖα, μέ πύργους στερεούς, μέ θαυμαστά κελλιά, μέ τραπεζαρεῖον ὠραιότατον καί μέ ἄλλα ἀξιέπαινα οἰκοδομήματα».

Ἐνδιαφέρουσες εἶναι καί οἱ ἀκόλουθες πληροφορίες σχετικές μέ τή σταυροπηγιακή καί πατριαρχική Μονή τοῦ Ὀσίου πού βρίσκεται στήν περιοχή τῆς Ζάβορδας Γρεβενῶν «παρά τήν ἀριστεράν ὄχθην τοῦ Ἀλιάκμονος, ἐπάνω εἰς τό Κονιβό (Καλλίστρατον ὄρος)». Τό Μοναστήρι ἀνεδείχθη σέ «κέντρον γραμμάτων καί ὀρμητήριον ἱεραποστολῆς, κατέστη ἀληθές φυτώριον πνευματικῆς ἀναγεννήσεως κατά τούς

δυσκόλους καιρούς τῆς τουρκικῆς κυριαρχίας. Ἄλλά καί μετέπειτα εἶχεν ἀξιόλογον ἐθνικήν καί πνευματικήν ἀκτινοβολίαν». Κοντά στό Μοναστήρι «εἰς τό μέσον κρημνοῦ, μετεωρίζεται ἡ σκήτη τοῦ Ὁσίου, προξενούσα αἰσθήματα ἰλίγγου καί θαυμασμοῦ εἰς τόν ἐπισκέπτην»².

Στήν προσπάθεια τῆς κτίσεως τοῦ Μοναστηριοῦ «συνεκοπίαζε καί ὁ Ὁσιος καί ἐδούλευε μαζί μέ τούς τεχνίτας». Τό Μοναστήρι δέν ἄργησε νά γίνει γνωστό καί νά συρρέουν ἐκεῖ πλήθη προσκυνητῶν. «Ἄλλοι μὲν διά νά μονάσωσιν ἐκεῖ, ἕτεροι δέ διά νά λάβωσι τήν εὐλογίαν τοῦ Ὁσίου, καί ἄλλοι διά νά ἀκούσουν τήν γλυκυτάτην καί ψυχοσωτήριον διδασκαλίαν του» καί καθένας «ἐλάμβανε τό προσφυές ἀντίδοτον πάσης ψυχικῆς καί σωματικῆς ἀσθενείας». Ὁ Ὁσιος Νικάνωρ εὐεργετοῦσε τούς προσκυνητές τοῦ ἱεροῦ Μοναστηριοῦ μέ ψυχωφελεῖς συμβουλές καί θεραπείες διαφόρων ἀσθενειῶν.

Ἡ κοίμησις τοῦ Ὁσίου

Αὐτός εἶναι μέ συντομία ὁ βίος τοῦ Ὁσίου Νικάνωρος. Βίος ἀγιότητος, ἀγώνων, πειρασμῶν, κακουχιῶν, προσευχῶν ἀδιαλείπτων, ποικίλων εὐεργεσιῶν. Εἶναι ὁ δρόμος πού ἀκολουθεῖ ἡ ἀσκητικὴ Ὁρθοδοξία. Ὁ Ὁσιος προαισθάνθηκε τό τέλος του. Κατά τίς τρεῖς τελευταῖες μέρες του παραμυθοῦσε «μέ λόγια συμβου-

2. Οἱ πληροφορίες εἶναι παρμένες ἀπό τό σχετικὸ λῆμμα τῆς Η.Θ.Ε.

λευτικά» καί ἐνίσχυε τούς μαθητές του. Στίς 6 Αὐγούστου μαζεύτηκαν πολλοί χριστιανοί στό Μοναστήρι γιά τήν ἑορτή τῆς Μεταμορφώσεως καί γιά νά πάρουν τήν εὐλογία τοῦ Ὁσίου. Τούς ὑποδέχτηκε πατρικά. Τήν ἄλλη μέρα ἀφοῦ κοινώνησε τά ἹΑχραντα Μυστήρια παρέδωσε τό πνεῦμα του στά χέρια τοῦ Θεοῦ. Τόν ἐνταφίασαν μέ εὐλάβεια, ὕμνωδίες καί δάκρυα στό παρεκκλήσι τοῦ Προδρόμου. Τό σεβάσμιο λείψανό του «καθ' ἑκάστην κάμνει θαύματα εἰς δόξαν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ καί εἶναι ἀλεξιτήριο παντοδαπῶν νοσημάτων καί βρῦει πηγᾶς ἰαμάτων στούς μετά πίστεως προστρέχοντας», ὅπως σημειώνει χαρακτηριστικά ὁ Συναξαριστής.

Πολλά θαύματα ἀναφέρει ὁ βιογράφος τοῦ Ὁσίου. Σημειώνουμε ἐνδεικτικά ὅτι ὁ ἹΑγιος ἔσωσε τά Σέρβια ἀπό τή φθοροποιό πανώλη πού ἀφάνιζε τούς χριστιανούς. Παρόμοια πανώλη εἶχε ἐμφανιστεῖ καί στό χωριό Κορτίνιστα (ὁ σημερινός Νικάνωρ) τῆς Κονίτσης πού μέ τή βοήθεια τοῦ ἹΑγίου ὑποχώρησε καί χτίστηκε μετά τό ἐκκλησάκι πρὸς τιμὴν του, ὅπως θά δοῦμε στή συνέχεια.

Ταῖς τοῦ Ὁσίου πατρός Νικάνωρος πρεσβείαις, Κύριε, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς! Ἀμήν.

